

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 354/2025-28

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Ľuboša Szigetiho (sudca spravodajca) a sudcov Petra Molnára a Petra Straku v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpenej URBAN & PARTNERS s.r.o., advokátska kancelária, Červeňova 15, Bratislava, proti uzneseniam Okresného súdu Banská Bystrica č. k. BR-3C/10/2019-817 zo 16. októbra 2024 a č. k. BR-3C/10/2019-844 z 19. decembra 2024 a postupu, ktorý ich vydaniu predchádzal, takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 5. marca 2025 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), svojho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a čl. 11 ods. 1 listiny, čl. 13 dohovoru, ako aj čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) v záhlaví označenými uzneseniami okresného súdu. Sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd obe napadnuté uznesenia zrušil a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie. Zároveň žiada o priznanie finančného zadosťučinenia vo výške 5 000 eur a náhrady trov konania. Sťažovateľka tiež navrhuje, aby ústavný súd pri prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie odložil právne účinky napadnutého uznesenia okresného súdu zo 16. októbra 2024 do právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu v tejto veci.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že Okresný súd Brezno (v súčasnosti okresný súd, pozn.) rozsudkom č. k. 3C/10/2019-463 zo 14. decembra 2021 čiastočne vyhovel žalobe sťažovateľky o ochranu osobnosti, keď výrokom I uložil žalovanému povinnosť do troch dní od právoplatnosti rozsudku zaslať sťažovateľke písomné ospravedlnenie v súdom špecifikovanom

znení. Výrokom II zaviazal žalovaného povinnosťou zaplatiť sťažovateľke náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 15 000 eur. V prevyšujúcej časti žalobu zamietol. Proti rozsudku okresného súdu podala vo vymedzených častiach sťažovateľka odvolanie, o ktorom rozhodol Krajský súd v Banskej Bystrici rozsudkom č. k. 17Co/74/2022-634 zo 16. augusta 2023 tak, že rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutých častiach potvrdil. Zároveň uložil sťažovateľke povinnosť zaplatiť žalovanému náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

3. Sťažovateľka napadla rozsudok krajského súdu dovolaním. Okresný súd ju výzvou z 19. októbra 2023 vyzval na zaplatenie súdneho poplatku za dovolanie podľa položky 7b písm. b) v spojení s § 6 ods. 2 a 3 zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 71/1992 Zb.“) v sume dvakrát po 3 596 eur. Po doručení výzvy sťažovateľka podala návrh na oslobodenie od platenia súdnych poplatkov za celé konanie v rozsahu 100 %, prípadne oslobodenie od súdnych poplatkov za podanie dovolania vo výške 100 %, eventuálne čiastočné oslobodenie od súdnych poplatkov za dovolanie podľa úvahy súdu. Svoj návrh odôvodnila tým, že všetky náklady súvisiace s domácnosťou sťažovateľky znášal jej nebohý snúbenec, ktorý bol zamestnancom žalovaného. Sťažovateľka je poberateľkou starobného dôchodku. Zaplatenie súdneho poplatku je pre ňu príjmom za 1 rok a 4 mesiace, aj to len za predpokladu, že by nemala žiadne náklady. Túto sumu nie je schopná uhradiť.

4. Okresný súd uznesením č. k. BR-3C/10/2019-766 z 29. apríla 2024 nepriznal sťažovateľke oslobodenie od súdnych poplatkov. Okresný súd považoval po vykonaní lustrácie bankových účtov za preukázané, že sťažovateľka je majiteľkou účtu v [REDAKOVANÉ], s disponibilným zostatkom vo výške 10 167,88 eur. Na výzvu okresného súdu mu doručil žalovaný listinný dôkaz – platobný predpis SEPA platby, z ktorého vyplýva, že právnenému zástupcovi sťažovateľky bola 4. októbra 2023 pripísaná platba vo výške 15 000 eur v zmysle výroku II rozsudku okresného súdu.

5. Proti uzneseniu z 29. apríla 2024 podala sťažovateľka 30. apríla 2024 sťažnosť, ktorú v podstatnom odôvodnila tým, že vyšší súdny úradník nesprávne posúdil jej aktuálnu finančnú a sociálnu situáciu, keď neskúmal a ani nepreukázal pôvod finančných prostriedkov na účte sťažovateľky, na aký účel sa dané prostriedky nachádzajú na jej účte a či je ich *de iure* vlastníčkou. Okresný súd uznesením č. k. BR-3C/10/2019-780 z 8. augusta 2024 sťažnosť zamietol s odôvodnením, že po opätovnom vyhodnotení majetkových a sociálnych pomerov sťažovateľky zistil, že neboli splnené podmienky na oslobodenie sťažovateľky od platenia súdneho poplatku. Okresný súd poukázal na skutočnosť, že sťažovateľka v predloženom tlačive neuviedla pravdivé údaje, keďže uviedla len to, že je poberateľkou starobného dôchodku a nevlastní žiadnu nehnuteľnosť. Zmienka o finančných prostriedkoch, najmä tých, ktoré boli pripísané na účet jej právneho zástupcu na základe rozsudku okresného súdu a sú nepochybne majetkom sťažovateľky, v tlačive uvedená nebola.

6. Obe uznesenia okresného súdu z 29. apríla 2024 a 8. augusta 2024 sťažovateľka napadla ústavnou sťažnosťou, ktorú ústavný súd uznesením č. k. IV. ÚS 531/2024-21 z 22. októbra 2024 odmietol.

7. Napadnutým uznesením zo 16. októbra 2024 vydaným vyššou súdnou úradníčkou okresný súd konanie o dovolaní proti rozsudku krajského súdu č. k. 17Co/74/2022-634 zo 16. augusta 2023 zastavil z dôvodu, že sťažovateľka napriek výzve súdu z 19. októbra 2023 do dňa vydania

napadnutého uznesenia súdny poplatok za podané dovolanie neuhradila. Proti uzneseniu zo 16. októbra 2024 podala sťažovateľka sťažnosť, o ktorej rozhodol okresný súd napadnutým uznesením z 19. decembra 2024 vydaným sudcom tak, že sťažnosť zamietol.

II.

Argumentácia sťažovateľky

8. Proti napadnutým uzneseniam podala sťažovateľka túto ústavnú sťažnosť, v ktorej svoju argumentáciu ťažiskovo smeruje proti predchádzajúcim rozhodnutiam okresného súdu o nepriznaní oslobodenia od súdneho poplatku. Argumentuje:

a) Napadnuté uznesenia sú nesprávne aj z dôvodu, že okresný súd mal pri rozhodovaní o nepriznaní oslobodenia od platenia súdnych poplatkov aplikovať § 4 ods. 2 písm. d) bod 1 zákona č. 71/1992 Zb., podľa ktorého od poplatku je oslobodený aj žalobca v konaní o náhradu škody z pracovného úrazu a choroby z povolania. Okresný súd mal pri posudzovaní (ne)oslobodenia od platenia súdnych poplatkov na takéto zákonné oslobodenie prihliadať *ex lege* v zmysle zásady *iura novit curia* bez ohľadu na to, či takéto zákonné oslobodenie bolo sťažovateľkou uplatňované alebo nie, keďže v predmetnom spore ide *de facto* o konanie o náhradu škody z pracovného úrazu.

b) Opakujúc svoju argumentáciu z predchádzajúcej ústavnej sťažnosti, uviedla, že vo svojich podaniach jasne preukázala, že zaplatenie súdneho poplatku je pre ňu likvidačné. Súd musí pri takomto rozhodovaní prihliadať aj na špecifické potreby strany sporu, ktoré vyplývajú z jej sociálneho postavenia, zdravotného stavu a veku. Aj keby pripustila, že prostriedky na bankovom účte v [REDAKOVANÉ], patria sťažovateľke, poplatok za dovolanie tvorí skoro 4/5 týchto finančných prostriedkov a skoro polovicu priznanej náhrady nemajetkovej ujmy. Vzhľadom na príjem sťažovateľky, vek, zdravotný stav a ďalšie skutočnosti považuje za cynické požadovanie zaplatenia takto vysokého súdneho poplatku, ktorý hodnotí ako neproporcionálny.

c) V súvislosti s vykonanou lustráciou na účtoch v banke sťažovateľka v podstatnom uviedla, že nebol skúmaný a ani preukázaný pôvod peňažných prostriedkov, na aký účel sa nachádzajú na jej účte a či je ich vlastníčkou.

d) Napadnuté uznesenia sú pokračovaním zjavnej vecnej a právnej nesprávnosti, nezákonnosti, arbitrárnosti, nepreskúmateľnosti a ústavnej nonkonformnosti, ktorej sa okresný súd dopustil pri rozhodovaní o (ne)oslobodení od súdnych poplatkov.

e) Napadnuté uznesenie o zastavení dovolacieho konania, ako aj napadnuté uznesenie o sťažnosti považuje za arbitrárne, vecne a právne nesprávne a nepreskúmateľné pre nedostatok odôvodnenia. Okresný súd sa v napadnutom uznesení z 19. decembra 2024 nevysporiadal s argumentáciou sťažovateľky uplatnenou v sťažnosti.

f) Zdôraznila, že ani toho času naďalej nemá finančné prostriedky a majetok, z ktorého by bola spôsobilá uhradiť súdny poplatok bez závažného zhoršenia finančnej situácie, ktorá aj vzhľadom na momentálnu situáciu súvisiacu s rastúcou infláciou je značne nepriaznivá.

g) Okresný súd tak vec nesprávne vecne a právne posúdil, neaplikoval príslušné ustanovenia týkajúce sa oslobodenia od súdnych poplatkov, a to základné zásady Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“) zakotvené v čl. 3 ods. 1 CSP a čl. 3 ods. 2 CSP v spojení s § 193 CSP, v dôsledku čoho sú obe napadnuté uznesenia nezákonné.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

9. Podstatou ústavnej sťažnosti je porušenie práva na spravodlivý proces (čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 36 ods. 1 listiny a čl. 6 ods. 1 dohovoru), porušenie práva vlastníť majetok (čl. 20 ods. 1 ústavy, čl. 11 ods. 1 listiny v spojení s čl. 1 dodatkového protokolu) a čl. 13 dohovoru napadnutým uznesením okresného súdu zo 16. októbra 2024, ktorým bolo zastavené dovolacie konanie, a napadnutým uznesením okresného súdu z 19. decembra 2024, ktorým zamietol sťažnosť sťažovateľky. Sťažovateľka považuje napadnuté uznesenia za arbitrárne predovšetkým z dôvodu, že okresný súd mal pri rozhodovaní o nepriznaní oslobodenia od platenia súdnych poplatkov aplikovať § 4 ods. 2 písm. d) bod 1 zákona č. 71/1992 Zb., čo neurobil, a tiež nepreskúmateľné pre nedostatočné odôvodnenie a nevysporiadanie sa s relevantnými námietkami sťažovateľky.

III.1. K namietanému porušeniu označených práv napadnutým uznesením zo 16. októbra 2024:

10. Proti napadnutému uzneseniu okresného súdu zo 16. októbra 2024 o zastavení dovolacieho konania, ktoré vydal vyšší súdny úradník, bola sťažovateľka oprávnená podať sťažnosť, čo aj využila. Sťažnosť tak predstavovala v okolnostiach prejednávanej veci účinný prostriedok, prostredníctvom ktorého následne okresný súd obsadený sudcom poskytoval ochranu základným právam i právam zaručeným medzinárodnými zmluvami, ktorých porušenie sťažovateľka namieta v ústavnej sťažnosti. Je tak naplnená ústavná podmienka na aktiváciu princípu subsidiarity podľa čl. 127 ods. 1 ústavy („ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“), ktorý ústavnému súdu odníma právomoc konať a rozhodovať o ochrane označených základných práv i práva podľa dohovoru napadnutým uznesením okresného súdu vydaným vyšším súdnym úradníkom.

11. Ústavný súd preto ústavnú sťažnosť sťažovateľky v tejto časti odmietol pre nedostatok svojej právomoci na jej prerokovanie podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

III.2. K namietanému porušeniu čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 36 ods. 1 listiny a čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením z 19. decembra 2024:

12. Ústavný súd pripomína, že už viackrát (porov. napr. II. ÚS 105/2018, II. ÚS 224/2018, III. ÚS 3/2020, II. ÚS 243/2022) zdôraznil, že rozhodovanie o súdnych poplatkoch – napr. o oslobodení od súdnych poplatkov, o zastavení konania pre nezaplatenie súdneho poplatku a podobne – spravidla nemôže byť predmetom ústavnej ochrany, pretože aj keď sa jeho výsledok sekundárne dotýka účastníka konania, samotný „spor“ o oslobodenie od súdnych poplatkov vzhľadom na podstatu konania v zásade nedosahuje intenzitu opodstatňujúcu porušenie základných práv a slobôd sťažovateľa. Rozhodnutie o tom, či sú splnené zákonom ustanovené podmienky, napríklad pre oslobodenie od súdnych poplatkov, patrí zásadne do rozhodovacej sféry všeobecných súdov (porov. uznesenie Ústavného súdu Českej republiky sp. zn. III. ÚS 788/09).

13. Rozhodovanie o súdnych poplatkoch – o naplnení zákonom ustanovených predpokladov na oslobodenie od súdnych poplatkov, o následkoch nepriznania oslobodenia od povinnosti zaplatiť

súdny poplatok alebo o zastavení konania pre nezaplatenie súdneho poplatku spadá výlučne do rozhodovacej právomoci všeobecných súdov. Je preto vecou judikatúry všeobecných súdov, aby vymedzila kritériá, z ktorých bude pri aplikácii zákonných ustanovení týkajúcich sa súdnych poplatkov vychádzať (porov. III. ÚS 559/2011, I. ÚS 27/2014, III. ÚS 441/2014).

14. Aplikujúc uvedené východiská na vec sťažovateľky, ústavný súd hodnotí, že okresný súd pri rozhodovaní o zastavení dovolacieho konania pre nezaplatenie súdneho poplatku interpretoval a aplikoval § 10 ods. 1 zákona č. 71/1992 Zb. spôsobom, ktorý je ústavne konformný a nearbitrárny. Ide o aplikáciu a výklad jednoduchého/podústavného práva (einfaches Recht) reglementujúceho otázku poplatkovej povinnosti za podané dovolanie a s ňou spojených následkov jej nesplnenia.

15. Okresný súd v napadnutom uznesení, ktorým sťažnosť sťažovateľky proti uzneseniu okresného súdu o zastavení dovolacieho konania zamietol ako nedôvodnú, v podstatnom konštatoval, že v čase vydania napadnutého uznesenia súdny poplatok za podané dovolanie sťažovateľky zaplatený nebol a nie je zaplatený ani v čase rozhodovania sudcu o predmetnej sťažnosti, teda vyšší súdny úradník vo veci postupoval správne, keď konanie s poukazom na § 10 ods. 1 zákona č. 71/1992 Zb. zastavil. K sťažnostnému argumentu sťažovateľky, podľa ktorého rozhodnutiami okresného súdu č. k. BR-3C/10/2019-766 z 29. apríla 2024, ktorým súd nepriznal sťažovateľke oslobodenie od súdnych poplatkov, a č. k. BR-3C/10/2019-780 z 8. augusta 2024, ktorým bola jej sťažnosť zamietnutá, boli porušené základné práva sťažovateľky, na základe čoho podala ústavnú sťažnosť a otázka jej nároku na priznanie oslobodenia od súdnych poplatkov bude definitívne vyriešená až rozhodnutím o jej ústavnej sťažnosti, preto považuje postup vyššieho súdneho úradníka nielen za predčasný, ale aj nesprávny, uviedol, že podanie ústavnej sťažnosti nemá *ex lege* účinky odkladu vykonateľnosti rozhodnutí, proti ktorým bola podaná ústavná sťažnosť. Z toho dôvodu nepokladal rozhodnutie vyššieho súdneho úradníka za predčasné a zároveň poukázal na to, že ústavná sťažnosť sťažovateľky bola uznesením ústavného súdu č. k. ÚS 531/2024-21 z 22. októbra 2024 odmietnutá.

16. Ústavný súd po preskúmaní napadnutého uznesenia konštatuje, že ho nepovažuje za arbitrárne. Okresný súd v odôvodnení napadnutého uznesenia ústavne akceptovateľným a vyčerpávajúcim spôsobom sťažovateľke ozrejmil, prečo prednesené sťažnostné námietky neboli relevantné zvrátiť závery uznesenia o zastavení dovolacieho konania. Ústavný súd považuje závery okresného súdu za ústavne udržateľné a logické. Okresný súd svoj právny názor primerane odôvodnil, nepostupoval arbitrárne a rešpektoval zmysel a účel príslušných ustanovení zákona č. 71/1992 Zb. a Civilného sporového poriadku. Odôvodnenie napadnutého uznesenia v okolnostiach konkrétneho prípadu nejaví známky arbitrárnosti alebo svojvôle. Ide o výklad podústavnej normy, ktorý prislúcha najmä všeobecným súdom, a v tejto konkrétnej veci ústavný súd neidentifikoval žiadne extrémne vybočenie z interpretácie alebo aplikácie príslušných ustanovení zákona, ktoré by v tejto veci mohli dosiahnuť ústavnoprávny rozmer.

17. Vo vzťahu k ťažiskovej sťažnostnej námietke, v zmysle ktorej je napadnuté uznesenie nesprávne, arbitrárne a ústavne neudržateľné aj z dôvodu, že okresný súd mal pri rozhodovaní o nepriznaní oslobodenia od platenia súdnych poplatkov *ex lege* aplikovať § 4 ods. 2 písm. d) bod 1 zákona č. 71/1992 Zb., ústavný súd uvádza, že uvedenú námietku sťažovateľka po prvýkrát vznáša až vo svojej ústavnej sťažnosti, a preto bez jej detailnejšieho posúdenia z dôvodu nevyčerpania možnosti uplatniť uvedenú námietku už v rámci konania o sťažnosti pred všeobecným súdom

ju ústavný súd hodnotí z materiálneho hľadiska ako neprípustnú. V sťažnosti proti uzneseniu zo 16. októbra 2024, ktorú sťažovateľka priložila ako prílohu k ústavnej sťažnosti, sa táto námietka nenachádza, a preto sa s ňou okresný súd ani nemal možnosť vysporiadať v napadnutom uznesení.

18. Ak sťažovateľ v rámci ochrany svojich základných práv a slobôd uplatnil v konaní pred ústavným súdom argumentáciu, ktorú mohol predniesť, avšak nepredniesol v konaní pred všeobecnými súdmi, ústavná sťažnosť je podľa súčasnej judikatúry ústavného súdu (I. ÚS 95/2023, IV. ÚS 588/2023, I. ÚS 499/2024, I. ÚS 466/2024) v tejto časti neprípustná. Pri rozhodovaní všeobecného súdu v konaní, ktorého je sťažovateľ účastníkom, totiž sťažovateľ nemôže len pasívne vyčkávať na rozhodnutie a v prípade, ak je preňho nepriaznivé, napadnúť ho ústavnou sťažnosťou podanou ústavnému súdu, ale v záujme ochrany svojich práv sa má snažiť ovplyvniť všeobecný súd svojou argumentáciou ešte pred jeho rozhodnutím. Ústavný súd nemôže rozhodnúť o námietke sťažovateľa uplatnenej až v konaní o ústavnej sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy v prípade, že takúto námietku mohol uplatniť v napadnutom konaní pred všeobecnými súdmi (tzv. materiálna neprípustnosť ústavnej sťažnosti).

19. Zároveň je potrebné dodať, že predmetná námietka sa primárne vzťahuje na rozhodnutia okresného súdu vo veci priznania oslobodenia od súdneho poplatku, ktoré, ako už bolo uvedené, boli preskúmané ústavným súdom v konaní vedenom pod sp. zn. IV. ÚS 531/2024, pričom ani v tam podanej ústavnej sťažnosti sťažovateľka predmetnú námietku neuplatnila.

20. Ústavný súd vzhľadom na prezentované závery uzatvára, že nie je oprávnený vstupovať do tejto ústavne udržateľnej interpretácie relevantného ustanovenia zákona č. 71/1992 Zb. v situácii, keď okresný súd zvolil podľa ústavného súdu ústavne korektný výklad tejto právnej normy. V tomto bode poukazuje tiež na svoj ustálený právny názor, podľa ktorého všeobecný súd (v zásade) nemôže svojím postupom, resp. rozhodnutím porušiť ústavou alebo dohovorom zaručené právo, ak koná a rozhoduje v súlade s platným a účinným zákonom (I. ÚS 8/96, I. ÚS 6/97, II. ÚS 81/00, III. ÚS 660/2014, II. ÚS 46/2017), t. j. v prípade sťažovateľky v súlade so zákonom č. 71/1992 Zb. Ani sťažovateľka vo svojej ústavnej sťažnosti neuvádza nič, čo by z ústavného hľadiska spochybnilo ústavnú udržateľnosť napadnutého uznesenia.

21. Z napadnutého uznesenia okresného súdu vyplýva dostatok právne relevantných argumentov odôvodňujúcich ním prijaté rozhodnutie o zamietnutí sťažnosti proti uzneseniu o zastavení dovolacieho konania. Je nesporné, že právo na prístup k súdu je jedným zo základných komponentov práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 dohovoru. Vyberanie súdnych poplatkov je v zmysle rozhodovacej praxe Európskeho súdu pre ľudské práva prípustným obmedzením práva na prístup k súdu. Pokiaľ si sťažovateľka túto povinnosť nesplnila a nesplnila ani predpoklady na oslobodenie od jeho platenia, okresný súd nemal (za týchto okolností) inú možnosť, než dovolacie konanie zastaviť.

22. Ústavný súd z uvedených dôvodov konštatuje, že medzi napadnutým rozhodnutím okresného súdu z 19. decembra 2024 a obsahom označených základných práv sťažovateľky neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie mohol reálne dospieť k záveru o ich porušení. Ústavný súd preto túto časť ústavnej sťažnosti odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

III.3. K namietanému porušeniu čl. 20 ods. 1 ústavy, čl. 11 ods. 1 listiny, čl. 13 dohovoru a čl. 1 dodatkového protokolu napadnutým uznesením okresného súdu z 19. decembra 2024:

23. Sťažovateľka porušenie práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy, čl. 11 ods. 1 listiny, čl. 13 dohovoru a čl. 1 dodatkového protokolu odvíja od porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (čl. 36 ods. 1 listiny) a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Práve s ohľadom na argumentačné prepojenie oboch uvedených obsahových častí ústavnej sťažnosti nemohlo v dôsledku absencie porušenia základného práva zaručeného podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (čl. 36 ods. 1 listiny) a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru dôjsť ani k porušeniu sťažovateľkou označených základných práv, a preto aj v tejto časti bolo potrebné ústavnú sťažnosť odmietnuť podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

24. Sťažovateľka v ústavnej sťažnosti navrhovala odklad vykonateľnosti napadnutého uznesenia okresného súdu zo 16. októbra 2024, argumentujúc § 130 zákona o ústavnom súde. Keďže ústavný súd už pri predbežnom prerokovaní odmietol ústavnú sťažnosť ako celok, nebol dôvod osobitne rozhodovať o ďalších procesných návrhoch sťažovateľky, keďže rozhodovanie o nich je podmienené prijatím ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 11. júna 2025

Luboš Szigeti
predseda senátu